Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (piektā palāta)

2013. gada 12. decembrī*

Publiskā iepirkuma līgumu slēgšanas tiesību piešķiršanas procedūras ūdensapgādes, enerģētikas, transporta un telekomunikāciju nozarē — Direktīva 93/38/EEK — Transponēšanas valsts tiesībās neesamība — Valsts iespēja atsaukties uz šo direktīvu attiecībās ar subjektu, kurš ir sabiedrisko pakalpojumu koncesionārs, šim tiesību aktam neesot transponētam valsts tiesībās

Lieta C-425/12

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Tribunal Administrativo e Fiscal do Porto* (Portugāle) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2012. gada 26. jūnijā un kas Tiesā reģistrēts 2012. gada 18. septembrī, tiesvedībā

Portgás – Sociedade de Produção e Distribuição de Gás SA

pret

Ministério da Agricultura, do Mar, do Ambiente e do Ordenamento do Território.

TIESA (piektā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs T. fon Danvics [*T. von Danwitz*] (referents), tiesneši E. Juhāss [*E. Juhász*], A. Ross [*A. Rosas*], D. Švābi [*D. Šváby*] un K. Vajda [*C. Vajda*],

ģenerāladvokāts N. Vāls [*N. Wahl*],

sekretāre M. Ferreira [*M. Ferreira*], galvenā administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2013. gada 4. jūlija tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— *Portgás – Sociedade de Produção e Distribuição de Gás SA* vārdā – *J. Vieira Peres*, *advogado*,

— *Ministério da Agricultura do Mar, do Ambiente e do Ordenamento do Território* vārdā – *M. Ferreira da Costa* un *M. Pires da Fonseca*, pārstāves,

— Eiropas Komisijas vārdā – *M. Afonso* un *A. Tokár*, pārstāvji,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2013. gada 18. septembra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – portugāļu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Padomes 1993. gada 14. jūnija Direktīvu 93/38/EEK, ar ko koordinē līgumu piešķiršanas procedūras, kuras piemēro subjekti, kas darbojas ūdensapgādes, enerģētikas, transporta un telekomunikāciju nozarē (OV L 199, 84. lpp.), kas grozīta ar Eiropas Parlamenta un Padomes 1998. gada 16. februāra Direktīvu 98/4/EK (OV L 101, 1. lpp.; turpmāk tekstā – "Direktīva 93/38").

2 Šis lūgums ir iesniegts saistībā ar strīdu starp *Portgás – Sociedade de Produção e Distribuição de Gás SA* (turpmāk tekstā – "*Portgás*") un *Ministério da Agricultura, do Mar, do Ambiente e do Ordenamento do Território* (Lauksaimniecības, jūras lietu, vides un teritorijas labiekārtošanas ministrija; turpmāk tekstā – "*Ministério*") par lēmumu, ar kuru tika uzdots atgūt šai sabiedrībai Eiropas Reģionālās attīstības fonda piešķirto finansiālo atbalstu, ar pamatojumu, ka, iegādājoties gāzes skaitītājus no kādas citas sabiedrības, *Portgás* nav ievērojusi Savienības tiesību normas, kas ir piemērojamas publiskā iepirkuma līgumu jomā.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

3 Direktīvas 93/38 2. panta 1. punktā ir noteikts:

"Šī direktīva attiecas uz līgumslēdzējiem subjektiem:

a) kas ir valsts iestādes vai valsts uzņēmumi un kas veic kādu no 2. punktā minētajām darbībām;

b) kuru viens no darbības veidiem, ja tie nav valsts iestādes vai valsts uzņēmumi, ir kāda no 2. punktā minētajām darbībām vai to apvienojums un kas darbojas, pamatojoties uz īpašām vai ekskluzīvām tiesībām, ko piešķir kādas dalībvalsts kompetenta iestāde."

4 Starp Direktīvas 93/38 2. panta 2. punktā minētajām darbībām atrodama arī fiksētu tīklu, kas paredzēti pakalpojumu sniegšanai iedzīvotājiem gāzes ražošanas, pārvadāšanas vai padeves nozarē, nodrošināšana vai apsaimniekošana.

5 Saskaņā ar šīs direktīvas 4. panta 1. un 2. punktu:

"1. Piešķirot piegāžu, būvdarbu vai pakalpojumu līgumus vai rīkojot projektu konkursus, līgumslēdzēji subjekti piemēro procedūras, kas pielāgotas šīs direktīvas noteikumiem.

2. Līgumslēdzēji subjekti nodrošina to, ka piegādātājus, būvuzņēmējus vai pakalpojumu sniedzējus nediskriminē."

6 Minētās direktīvas 14. panta 1. punkta c) apakšpunkta i) punktā ir noteikts, ka tā ir piemērojama līgumiem, ko piešķir līgumslēdzēji subjekti, kas darbojas gāzes transportēšanas vai padeves nozarē, ja šo līgumu paredzamā vērtība bez pievienotās vērtības nodokļa ir vismaz EUR 400 000.

7 Atbilstoši Direktīvas 93/38 15. pantam piegādes un būvdarbu līgumus un līgumus, kuru priekšmets ir šīs direktīvas XVI pielikuma A daļā uzskaitītie pakalpojumi, piešķir saskaņā ar tās III, IV un V sadaļas noteikumiem.

8 Saskaņā ar Direktīvas 93/38 45. panta 2. punktu Portugāles Republikai bija jāveic pasākumi, kas vajadzīgi, lai izpildītu šīs direktīvas prasības, un tie jāpiemēro, vēlākais, 1998. gada 1. janvārī. Attiecībā uz minētajā direktīvā ar Direktīvu 98/4 ieviestajiem grozījumiem – tie bija jātransponē Portugāles tiesību sistēmā, vēlākais, 2000. gada 16. februārī.

Portugāles tiesības

9 Direktīva 93/38 tika transponēta Portugāles tiesību sistēmā ar 2001. gada 9. augusta Dekrētlikumu Nr. 223/2001 (2001. gada 9. augusta *Diário da República* I, A sērija, Nr. 184, 5002. lpp.). Atbilstoši tā 53. panta 1. punktam Dekrētlikums Nr. 223/2001 stājās spēkā 120 dienas pēc tā publicēšanas.

Pamatlieta un prejudiciālais jautājums

10 *Portgás* ir saskaņā ar Portugāles tiesībām dibināta akciju sabiedrība, kas darbojas dabasgāzes ražošanas un padeves nozarē.

11 2001. gada 7. jūlijā *Portgás* noslēdza līgumu ar sabiedrību *Soporgás – Sociedade Portuguesa de Gás Lda* par gāzes skaitītāju piegādi. Šī līguma vērtība bija EUR 532 736,92.

12 2001. gada 21. decembrī *Portgás* Eiropas Reģionālās attīstības fondam iesniedza lūgumu sniegt Kopienas līdzfinansējumu, kas tika apstiprināts. Līgums par finansiālā atbalsta, kas paredzēts projekta POR/3.2/007/DREN attaisnoto izdevumu, kuros ietilpa šo gāzes skaitītāju iegāde, segšanai, piešķiršanu tika parakstīts 2002. gada 11. oktobrī.

13 Pēc projekta revīzijas, ko *Inspecção-Geral das Finanças* (Vispārējā finanšu inspekcija) veica 2009. gada 29. oktobrī, *Programa Operacional Norte* (Ziemeļu darbības programma) pārvaldītājs uzdeva finanšu atbalsta, kas bija piešķirts *Portgás* saistībā ar šo projektu, atgūšanu ar pamatojumu, ka attiecībā uz minēto gāzes skaitītāju iegādi *Portgás* nav izpildījusi Savienības tiesību normu prasības par publiskā iepirkuma līgumu slēgšanas tiesību piešķiršanu, tādējādi izdevumu kopums, kas ir publiskā līdzfinansējuma priekšmets, nebija attaisnots.

14 *Portgás* cēla īpašu administratīvu prasību *Tribunal Administrativo e Fiscal do Porto* [Porto Administratīvajā un nodokļu tiesā], lūdzot atcelt lēmumu, ar ko uzdota šī atgūšana. Šajā tiesā šī sabiedrība norādīja, ka Portugāle nevarēja tai kā privātam uzņēmumam prasīt, lai tā izpildītu Direktīvas 93/38 noteikumus. Kā norāda minētā sabiedrība, līguma ar *Soporgás – Sociedade Portuguesa de Gás Lda* noslēgšanas brīdī šīs direktīvas noteikumi vēl nebija transponēti Portugāles tiesību sistēmā un tādējādi tiem attiecībā uz to nevarēja rasties tieša iedarbība.

15 *Ministério* norādīja iesniedzējtiesai, ka Direktīva 93/38 ir piemērojama ne tikai dalībvalstīm, bet arī visiem tajā norādītajiem līgumslēdzējiem subjektiem. *Ministério* uzskata, ka *Portgás* kā ekskluzīvais sabiedrisko pakalpojumu koncesionārs teritorijā, uz kuru attiecas koncesija, bija pakļauts šīs direktīvas noteikumiem.

16 Šaubīdamās par saistībā ar pamatlietu norādīto Savienības tiesību normu interpretāciju, *Tribunal Administrativo e Fiscal do Porto* nolēma apturēt tiesvedību un iesniegt Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

"Vai [Direktīvas 93/38] [..] 4. panta 1. punktu un 14. panta 1. punkta c) apakšpunkta i) punktu, kā arī citas [šīs direktīvas] normas vai piemērojamos Kopienu tiesību vispārējos principus var interpretēt tādējādi, ka tie rada pienākumus privāto tiesību subjektiem, kuri ir sabiedrisko pakalpojumu koncesionāri (tostarp subjektam, kuram ir piemērojams [Direktīvas 93/38] 2. panta 1. punkta

b) apakšpunkts), lai gan Portugāle šo direktīvu vēl nav transponējusi valsts tiesībās, un vai Portugāle attiecībā pret minēto privāto tiesību subjektu, kurš ir koncesionārs, var atsaukties uz šo pienākumu neizpildi, izmantojot kādas no tās ministrijām izdotu tiesību aktu?"

Par prejudiciālo jautājumu

17 Ar savu jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai var atsaukties uz Direktīvas 93/38 4. panta 1. punktu, 14. panta 1. punkta c) apakšpunkta i) punktu un 15. pantu, vēršoties pret privātu uzņēmumu, pamatojoties vienīgi uz to, ka tam piemīt ekskluzīva sabiedrisko pakalpojumu koncesionāra statuss, kas ietilpst šīs direktīvas personīgās piemērošanas jomā, un, apstiprinošas atbildes gadījumā, vai attiecīgās valsts iestādes var atsaukties uz šīm normām laikā, kad minētā direktīva vēl nav transponēta šīs dalībvalsts tiesību sistēmā.

18 Vispirms ir jāatgādina, ka saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru visos gadījumos, kuros kādas direktīvas normas attiecībā uz to saturu šķiet beznosacījumu un pietiekami precīzas, privātpersonām valsts tiesās ir pamats uz tām atsaukties, vēršoties pret valsti, ja tā noteiktajā termiņā nav transponējusi direktīvu valsts tiesībās vai ja tā ir transponēta nepareizi (skat. it īpaši 1982. gada 19. janvāra spriedumu lietā 8/81 *Becker*, *Recueil*, 53. lpp., 25. punkts, kā arī 2012. gada 24. janvāra spriedumu lietā C-282/10 *Dominguez*, 33. punkts un tajā minētā judikatūra).

19 Attiecībā uz Direktīvas 93/38 4. panta 1. punktu, 14. panta 1. punkta c) apakšpunkta i) punktu un 15. pantu ir jānorāda, ka šajās normās ir paredzēts precīzs un beznosacījumu pienākums līgumslēdzēju subjektiem, kas tostarp darbojas gāzes transportēšanas vai padeves nozarē, nodrošināt piegāžu līgumu, kuru paredzamā vērtība bez pievienotās vērtības nodokļa ir vismaz EUR 400 000, slēgšanas tiesību piešķiršanu atbilstoši šīs direktīvas III, IV un V sadaļas noteikumiem, nediskriminējot piegādātājus, uzņēmējus vai pakalpojumu sniedzējus.

20 No tā izriet, ka šīs Direktīvas 93/38 normas ir beznosacījumu un pietiekami precīzas, lai uz tām varētu atsaukties valsts tiesās.

21 Šajos apstākļos ir jānoskaidro, vai, valsts tiesās vēršoties pret tādu privātu uzņēmumu kā *Portgás*, kuram ir ekskluzīvs sabiedrisko pakalpojumu koncesionāra statuss, var atsaukties uz minētajām normām.

22 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka saskaņā ar LESD 288. panta trešo daļu direktīvu saistošais raksturs, kas ir pamatā iespējai uz tām atsaukties, pastāv tikai attiecībā uz "dalībvalstīm, kurām tās adresētas". No tā saskaņā ar pastāvīgo judikatūru izriet, ka direktīva pati par sevi nevar radīt pienākumus privātpersonai un tātad uz to nevar atsaukties, vēršoties pret šādu personu valsts tiesā (1987. gada 8. oktobra spriedums lietā 80/86 *Kolpinghuis Nijmegen*, *Recueil*, 3969. lpp, 9. punkts; 1994. gada 14. jūlija spriedums lietā C-91/92 *Faccini Dori*, *Recueil*, I-3325. lpp., 20. punkts, kā arī spriedums iepriekš minētajā lietā *Dominguez*, 37. punkts un tajā minētā judikatūra).

23 Attiecībā uz subjektiem, pret kuriem var vērsties, atsaucoties uz direktīvas normām, no Tiesas judikatūras izriet, ka uz šīm tiesību normām var atsaukties, vēršoties pret valsti, neatkarīgi no tā, kādā statusā pēdējā minētā rīkojas – kā darba devējs vai kā valsts iestāde. Gan vienā, gan otrā gadījumā ir jāizvairās no tā, ka valsts varētu gūt labumu no Savienības tiesību neievērošanas (šajā ziņā skat. 1986. gada 26. februāra spriedumu lietā 152/84 *Marshall*, *Recueil*, 732. lpp., 49. punkts; 1990. gada 12. jūlija spriedumu lietā C-188/89 *Foster* u.c., *Recueil*, I-3313. lpp., 17. punkts, kā arī iepriekš minēto spriedumu lietā *Dominguez*, 38. punkts).

24 Tādējādi saskaņā ar pastāvīgo judikatūru pie tādiem subjektiem, pret kuriem var vērsties, atsaucoties uz direktīvas normām, kurām var būt tieša iedarbība, pieder subjekts, kuram neatkarīgi no tā, kāds ir tā juridiskais statuss, saskaņā ar valsts iestādes izdotu tiesību aktu un tās pārraudzībā ir uzdots veikt

sabiedrisko pakalpojumu nodrošināšanu, un kuram šī mērķa īstenošanai ir pilnvaras, kas ir plašākas nekā noteikumi, kuri ir piemērojami attiecībās starp privātpersonām (iepriekš minētais spriedums lietā *Foster* u.c., 20. punkts; 2000. gada 14. septembra spriedums lietā C-343/98 *Collino* un *Chiappero*, *Recueil*, I-6659. lpp., 23. punkts; 2004. gada 5. februāra spriedums lietā C-157/02 *Rieser Internationale Transporte*, *Recueil*, I-1477. lpp., 24. punkts; 2007. gada 19. aprīļa spriedums lietā C-356/05 *Farrell*, Krājums, I-3067. lpp., 40. punkts, kā arī iepriekš minētais spriedums lietā *Dominguez*, 39. punkts).

25 No šīs judikatūras izriet, ka, pat ja privātpersona ietilpst direktīvas personīgās piemērojamības jomā, vēršoties pret to valsts tiesās, nevar atsaukties uz tās normām tieši. Tādējādi, kā ģenerāladvokāts norādīja secinājumu 41. punktā, apstāklis, ka privāts uzņēmums, kurš ir ekskluzīvs sabiedrisko pakalpojumu koncesionārs, ir skaidri norādīts kā tāds, kurš ietilpst Direktīvas 93/38 personīgās piemērošanas jomā, pats par sevi nerada tādas sekas, ka pret šo uzņēmumu var vērsties, atsaucoties uz šīs direktīvas normām.

26 Minēto sabiedrisko pakalpojumu nodrošināšana ir jāveic valsts iestādes pārraudzībā un minētajam uzņēmumam ir jābūt pilnvarām, kas ir plašākas nekā noteikumi, kuri ir piemērojami attiecībās starp privātpersonām (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Rieser Internationale Transporte*, 25.–27. punkts).

27 Attiecībā uz *Portgás* situāciju no iesniedzējtiesas lēmuma izriet, ka Portugāle šim uzņēmumam kā ekskluzīvam koncesionāram bija uzdevusi veikt sabiedrisko pakalpojumu nodrošināšanu, proti, Ziemeļportugāles reģiona gāzes padeves tīklu apsaimniekošanu.

28 Iesniedzējtiesas sniegtās ziņas neļauj Tiesai noteikt, vai faktu pamatlietā rašanās brīdī šī sabiedrisko pakalpojumu nodrošināšana tika veikta valsts iestāžu pārraudzībā un vai *Portgás* bija pilnvaras, kas ir plašākas nekā noteikumi, kuri ir piemērojami attiecībās starp privātpersonām.

29 Šajā saistībā ir jānorāda, ka attiecībā uz jautājumu par to, vai minētā sabiedrisko pakalpojumu nodrošināšana tika veikta valsts iestāžu pārraudzībā, *Portgás* norādīja un Portugāles valdība neiebilda, ka tās pamatkapitāls nepieder galvenokārt vai ekskluzīvi Portugālei un ka tai nav tiesību nedz iecelt pārvaldes un pārraudzības struktūrvienību locekļus, nedz dot rīkojumus, kas skartu tās pārvaldi sabiedrisko pakalpojumu sniegšanas jomā. Tostarp no Tiesas rīcībā esošajiem lietas materiāliem nav skaidri redzams, ka šie apstākļi kopā būtu pastāvējuši faktu pamatlietā rašanās brīdī.

30 Attiecībā uz jautājumu par to, vai *Portgás* bija pilnvaras, kas ir plašākas nekā noteikumi, kuri ir piemērojami attiecībās starp privātpersonām, ir jānorāda, ka tas, – ja šim uzņēmumam saskaņā ar koncesijas līgumu bija īpašas un ekskluzīvas tiesības, kā to secinājumu 39. punktā ir norādījis arī ģenerāladvokāts, – nenozīmē, ka tā rīcībā būtu šādas plašākas pilnvaras. Apstāklis, ka *Portgás* varēja lūgt ierīkošanai, kā arī infrastruktūru apsaimniekošanai nepieciešamo ekspropriāciju veikšanu, ko turklāt tā nevarēja veikt pati, pats par sevi nav pietiekams, lai atzītu, ka *Portgás* rīcībā būtu bijušas pilnvaras, kas ir plašākas nekā noteikumi, kuri ir piemērojami attiecībās starp privātpersonām.

31 Šajos apstākļos iesniedzējtiesai ir jāpārbauda, vai pamatlietas faktu rašanās brīdī *Portgás* bija subjekts, kuram ir uzdots valsts iestādes pārraudzībā veikt sabiedrisko pakalpojumu nodrošināšanu, un vai šim uzņēmumam šī mērķa īstenošanai bija īpaši plašas pilnvaras.

32 Gadījumā, ja *Portgás* ir viens no tādiem subjektiem, pret kuriem saskaņā ar 24. punktā minēto judikatūru privātpersona var vērsties, atsaucoties uz Direktīvas 93/38 tiesību normām, ir jāizvērtē jautājums par to, vai arī Portugāles iestādes, vēršoties pret *Portgás*, var atsaukties uz šīm normām.

33 Šajā saistībā ir jānorāda, ka, pat ja Tiesa ir atzinusi, ka privātpersona var atsaukties uz beznosacījumu un pietiekami precīzām direktīvu normām, vēršoties pret subjektu, kuram ir uzdots valsts iestādes pārraudzībā veikt sabiedrisko pakalpojumu nodrošināšanu un kuram šī mērķa īstenošanai ir īpaši

plašas pilnvaras (šajā ziņā skat. iepriekš minētos spriedumus lietā *Foster* u.c., 18. un 20. punkts, kā arī lietā *Dominguez*, 38. un 39. punkts, kā arī tajos minētā judikatūra), šīs pamatlietas konteksts ir atšķirīgs no šīs judikatūras.

34 Šīs lietas kontekstā ir būtiski atgādināt, ka saskaņā ar Tiesas judikatūru dalībvalsts pienākums veikt visus nepieciešamos pasākumus, lai sasniegtu direktīvā noteikto rezultātu, ir saistošs pienākums, kas ir uzlikts ar LESD 288. panta trešo daļu un pašu direktīvu. Šis pienākums veikt visus vispārīgos vai īpašos pasākumus attiecas uz visām dalībvalsts iestādēm (skat. 1997. gada 18. decembra spriedumu lietā C-129/96 *Inter-Environnement Wallonie*, *Recueil*, I-7411. lpp., 40. punkts un tajā minētā judikatūra), kā arī uz visiem subjektiem, kuriem šo iestāžu pārraudzībā uzdota sabiedrisko pakalpojumu nodrošināšana un kuriem šim nolūkam ir īpaši plašas pilnvaras. No tā izriet, ka dalībvalstu iestādēm ir jābūt spējīgām nodrošināt, ka šie subjekti ievēro Direktīvas 93/38 noteikumus.

35 Būtu pretrunīgi atzīt, ka valsts iestādēm un subjektiem, kas atbilst šī sprieduma 24. punktā uzskaitītajiem nosacījumiem, ir pienākums piemērot Direktīvas 93/38 noteikumus, vienlaicīgi liedzot minētajām iestādēm iespēju, vajadzības gadījumā vēršoties valsts tiesā, nodrošināt, ka subjekts, kas atbilst šiem nosacījumiem, ievēro šīs direktīvas noteikumus, lai gan pēdējam tāpat ir jāizpilda minētās direktīvas prasības.

36 Turklāt dalībvalstīm būtu iespējams gūt labumu no Savienības tiesību neievērošanas, neveicot pareizu direktīvas transponēšanu valsts tiesībās, ja to, ka Direktīvas 93/38 noteikumus ievēro šādi subjekti, nebūtu iespējams nodrošināt pēc valsts iestādes iniciatīvas.

37 Visbeidzot, šāda risinājuma sekas būtu ļaut konkurentam, kas ir privāttiesību subjekts, atsaucoties uz Direktīvas 93/38 noteikumiem, vērsties pret līgumslēdzēju subjektu, kas atbilst šī sprieduma 24. punktā uzskaitītajiem noteikumiem, kamēr valsts iestādes nevarētu vērst pret pēdējo minēto prasību izpildīt no šīs direktīvas izrietošos pienākumus. Tādējādi šādam līgumslēdzējam subjektam būtu vai nebūtu pienākums izpildīt šīs direktīvas prasības atkarībā no personu vai subjektu, kuri pret to vērstos, atsaucoties uz Direktīvu 93/38, veida. Šajos apstākļos minētā direktīva vairs netiktu vienveidīgi piemērota attiecīgās dalībvalsts tiesību sistēmā.

38 No tā izriet, ka privātam uzņēmumam, kuram saskaņā ar valsts iestādes izdotu tiesību aktu un tās pārraudzībā ir uzdots veikt sabiedrisko pakalpojumu nodrošināšanu un kuram šī mērķa īstenošanai ir pilnvaras, kas ir plašākas nekā noteikumi, kuri ir piemērojami attiecībās starp privātpersonām, ir pienākums ievērot Direktīvas 93/38 normas un tādējādi dalībvalsts iestādes var pret to vērsties, atsaucoties uz šīm normām.

39 Ņemot vērā visus iepriekš izklāstītos apsvērumus, uz uzdoto jautājumu ir jāatbild, ka:

— Direktīvas 93/38 4. panta 1. punkts, 14. panta 1. punkta c) apakšpunkta i) punkts un 15. pants ir jāinterpretē kā tādi, uz kuriem nevar atsaukties, vēršoties pret privātu uzņēmumu, pamatojoties vienīgi uz to, ka tam piemīt ekskluzīva sabiedrisko pakalpojumu koncesionāra statuss, kas ietilpst šīs direktīvas personīgās piemērošanas jomā laikā, kad minētā direktīva vēl nav transponēta šīs dalībvalsts tiesību sistēmā;

— tādam uzņēmumam, kuram saskaņā ar valsts iestādes izdotu tiesību aktu un tās pārraudzībā bija uzdots veikt sabiedrisko pakalpojumu nodrošināšanu un kuram šī mērķa īstenošanai ir pilnvaras, kas ir plašākas nekā noteikumi, kuri ir piemērojami attiecībās starp privātpersonām, ir pienākums ievērot Direktīvas 93/38 normas, un tādējādi dalībvalsts iestādes var pret to vērsties, atsaucoties uz šīm normām.

Par tiesāšanās izdevumiem

40 Attiecībā uz pamatlietas dalībniekiem šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto lietas dalībnieku izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (piektā palāta) nospriež:

Padomes 1993. gada 14. jūnija Direktīvas 93/38/EEK, ar ko koordinē līgumu piešķiršanas procedūras, kuras piemēro subjekti, kas darbojas ūdensapgādes, enerģētikas, transporta un telekomunikāciju nozarē, kas grozīta ar Eiropas Parlamenta un Padomes 1998. gada 16. februāra Direktīvu 98/4/EK, 4. panta 1. punkts, 14. panta 1. punkta c) apakšpunkta i) punkts un 15. pants ir jāinterpretē kā tādi, uz kuriem nevar atsaukties, vēršoties pret privātu uzņēmumu, pamatojoties vienīgi uz to, ka tam piemīt ekskluzīva sabiedrisko pakalpojumu koncesionāra statuss, kas ietilpst šīs direktīvas personīgās piemērošanas jomā laikā, kad minētā direktīva vēl nav transponēta šīs dalībvalsts tiesību sistēmā.

Tādam uzņēmumam, kuram saskaņā ar valsts iestādes izdotu tiesību aktu un tās pārraudzībā bija uzdots veikt sabiedrisko pakalpojumu nodrošināšanu un kuram šī mērķa īstenošanai ir pilnvaras, kas ir plašākas nekā noteikumi, kuri ir piemērojami attiecībās starp privātpersonām, ir pienākums ievērot Direktīvas 93/38, kas grozīta ar Direktīvu 98/4, noteikumus, un tādējādi dalībvalsts iestādes var pret to vērsties, atsaucoties uz šīm normām.

[Paraksti]